

בועז מושקוביץ

המבט לקונספירציה

www.global-report.net/boazm

[א] קונספירציה – המלה האסורה

תולדות האדם, הן בעצם תולדות הקונספירציה, המזימה והאינטריגה * ההכחשה הגורפת של קונספירציות כלשהן בשיח "תקין פוליטית" בישראל יוצרת אווירה ציבורית, שבה כל מעשה קונספירטיבי הופך להיות ישום בקלות, כמעט ללא סכנת חשיפה * מה קורה לדיני ראיות, כאשר השופט חושש, שמא "קונספירציה" מוצגת בפניו?

[ב] סבירות הקונספירציה

מאחורי לי הרווי אוסוולד לא נמצאה מחתרת, אולי משום ערימת הגופות, שקברה תחתיה את המידע החסר * ישנו איש הטוען כבר עשר שנים: "אני יריתי בו, אני הרגתי אותו", אבל הממצאים המראים, שרבין נפגע זמן רב אחרי שעמיר ירה * מה הסבירות המתמטית, שרצח רבין התרחש אכן כפי שהוצג לנו?

[ג] קונספירציה והסתה

בחברות, שבהן החירויות הדמוקרטיות מדוכאות, תופעת הרצח הפוליטי הוא מעשה יומיומי; לעומת זאת, במדינות, שצברו ניסיון דמוקרטי משמעותי, הרצח הפוליטי לאורך חמשת העשורים האחרונים היה נדיר וחרוג * כמה שירי שלום הוכתמו בדמו של רבין?

[ד] פחד הקונספירציה

מדוע העיתונות, העוסקת בתסקירי עומק ורוחב בכל נושא שיש, נמנעת מסיקור החקירות הלא רשמיות של הרצח? * "הראיה האולטימטיבית" לטובת הגרסה הרשמית – מזויפת * הדבקות בתיאוריות הרצח על ידי יגאל עמיר – מקורה בפחד

[א] קונספירציה – המלה האסורה

תולדות האדם, הן בעצם תולדות הקונספירציה, המזימה והאינטריגה * ההכחשה הגורפת של קונספירציות כלשהן בשיח "תקין פוליטית" בישראל יוצרת אווירה ציבורית, שבה כל מעשה קונספירטיבי הופך להיות ישים בקלות, כמעט ללא סכנת חשיפה * מה קורה לדיני ראיות, כאשר השופט חושש, שמא "קונספירציה" מוצגת בפניו?

תולדות המזימה השלטונית

ספרי ההיסטוריה ספוגים בתולדות המזימות, בעצם ההיסטוריה של האדם הינה ברובה ההיסטוריה של הקונספירציות למיניהן, הן התופעה, שהאנושות חיה איתה מאז ששני ניאנדרטלים חברו יחדיו כדי למגר את ראש השבט ולהמליך את אחד מהם במקומו. מאז דוד בן ישי, אוריה החיטי ואבשלום בן דוד, מאז יוון, רומי, פרס ומצרים הקדומות – היו ידועים נושאי הכתר והטוענים לכתר במזרח ובמערב ביכולות מופלאות לקשור מזימות מאחורי גבם של היריבים. במאבקים למען שלטון וכסף, אחים ואחיינים, אבות ובנים ארבו אלה לאלה מעבר לפינה עם פגיון ביד המוסתרת בקיפולי גלימה. מעבר כל אלה, תמיד נקשרו המזימות על ידי השליטים נגד עמיהם: בתכסיסים וכזבים הצליחו לרמותם יותר, לסחוט מהם יותר מסים, נאמנות ונכונות להילחם עד מוות למען מטרות שאינן קיימות, יותר לשפוך דם למען ייהפך דם הנתנים לזהב של השליטים. ביאת העת החדשה רק העצימה את המזימה, הקונספירציה והאינטריגה. כך, במלחמת העולם הראשונה, קשר שר החוץ הגרמני צימרמן את האחת הקונספירציות האוויליות ביותר: לגרור את מקסיקו למלחמה נגד ארה"ב, הדבר גרם לארה"ב להיכנס למלחמה נגד גרמניה. בשנת 1934 בפקודתו של סטלין נרצח סרגיי קירוב, אחד מבכירי המפלגה האהודים בציבור, שסטלין ראה בו יריב אפשרי. אשמת מותו של קירוב הוטלה על "אויבי העם" והדרך לחיסולים המוניים נפתחה לרווחה. הדוגמאות האלה הן רק הדוגמית של הדוגמית. גם על העם המחדש את ריבונותו בארץ הקודש לא פסחה אמנות הקונספירציה הפוליטית. מספיק להזכיר את ניצולו הציני של רצח ארלוזורוב על ידי בן-גוריון למען העצמת כוחו הפוליטי. אנשיו של בן-גוריון בשירות הידיעות של ההגנה פברקו את עלילת הדם נגד הרביזיוניסטים וכוכבו של ב.ג. דרך בבחירות הבאות להסתדרות. משם דרך המזימות עוברת בינות פברוק "המרד" המיתולוגי של אצ"ל, שבשמו נרצחו אנשי "אלטלנה", פרשת "עסק ביש" במצרים ועוד.

לרשימה המדגמית הזו ניתן להוסיף סעיפים רבים, אבל המדהים ביותר הוא, שלאחר כל אלה, בישראל-2000, ברגע שמישהו רק מעיז לעורר חשד העלול להצביע על מעשה

קונספירטיבי – החשד נמחק כבלתי רלוונטי והדובר האמיץ מושם ללעג ציבורי. התוצאה האבסורדית מכך היא, שהתקשורת, מערכות אכיפת החוק והציבור מסרבים במקרים רבים לחקור חשדות לכאורה לקשירת קשר לביצוע עבירה.

אין מופרך, יש רק בלתי מוכח

ריבוי הקונספירציות בעולם הוליד, כמעשה בלתי נמנע, את המתריעים בפני הקונספירציות ומפצחיהן המקצועיים והרציניים מחד גיסא ואת המטורפים הרודפים אחר כל שמועה וכל פנטזיה מאידך גיסא. בזכותם של אלה הראשונים נאלצים היום קושרי המזימות להתחבא במחשכים ולהפעיל אינטריגות סבוכות נוספות על מנת להסתיר את מעשיהם. בגלל אלה האחרים, נמלא העולם בעותקים של "הפרוטוקולים של זקני ציון", בצילומי החיזרים, במשולשי ברמודה ובהכחשת נחיתתם של האנשים על הירח.

הראשונים עוסקים במלאכת קודש, האחרים מסתובבים בין הרגליים ומפריעים – אך ישנה דרך אחת ויחידה להבדיל בין אלה לאלה: לבדוק את דבריהם ולאמת או להפריך את טיעוניהם. עם כל הצער על אובדן הזמן היקר בגלל תיאוריות הסרק, אין מרשם מידי איך להבדיל בין חשיפת קונספירציה אמיתית לבין סיפור על איזו מזימה ציונית להשתמש בטכנולוגיה של תושבי כוכב סיריוס על מנת למנוע מג'ון קנדי לגלות את מוצאה התימני של מרלין מונרו...

הקושי בזיהוי מוקדם של רמת האמינות נובע מכך, שלעולם איננו יודעים לאיזו רמה נוספת של רשע ושחיתות מסוגלים להגיע אלה שהתאוו לשלטון והבצע השתלטה על כל ישותם. האם יכול להיות, ששר חוץ בישראל יסדר לעצמו פרס נובל על ידי שתדלנותו של אדם מפוקפק והאדם הזה יקבל בתמורה אתן מהקופה הציבורית הנורבגית? לכאורה, נשמע כמו בדיחה גרועה, אבל ישנן ראיות לכך, שזה אכן קרה.

פעם, אם היו מספרים לנו, שבכיר שב"כ יכול לגרום לכליאתו באשמת ריגול של קצין צה"ל חף מפשע, שאותו בכיר שב"כ יכול להשתתף בוועדת חקירה ולתאם גרסאות עם הנחקרים, שלאחר מכן הוא יחבור לראשי הטרור למען רקום מזימות ההתעשרות הפרטית על חשבון ביטחון תושבי מדינתו – היינו מציעים למי שהיה אומר את זה להתאשפז. היום אנחנו יודעים שזה אפשרי, כי זה כבר קרה.

לרמת האמינות של התיאוריה הקונספירטיבית בדעת הקהל ישנו קשר ישיר לרמת המסורת הדמוקרטית הקיימת בחברה. אם בשנות החיסולים הגדולים בברה"מ היו אומרים לאזרח מן השורה, שמאחורי רציחתו של סרגיי קירוב עומד "שמש העמים" ושהמשפטים של "הבוגדים" זינובייב, בוכרין, קמנב ואחרים היו משפטים מבוימים – תגובתו הייתה דומה לתגובות האופייניות היום לחלק מהישראלים.

לעומת זאת, בתקופה המודרנית, לא הרפו האיטליקים, עד אשר חשפו את קשרי הפוליטיקאים שלהם עם המאפיה ולא התביישו להכניס לכלא את ראש ממשלתם לשעבר אנדראוטי באשמת קשירת קשר לרצח עיתונאי. היום הקהילה הבינלאומית אינה מרפה מחשיפת הקונספירציה הסורית שמאחורי רצח ראש ממשלת לבנון.

לכן, אין "תיאורית קונספירציה" מופרכת, יש רק תיאוריה, שאין לה הוכחות או תיאוריה, שיש לה הוכחות; רק הפחד בפני חשיפת איזושהי אמת מרה או הנכונות לשרת נאמנה את המנהיג הנערץ יכולים למנוע מהאדם להתעמת באופן ישיר ופרטני עם הטיעונים לקיום קונספירציה כזו או אחרת.

אין תירוצים סבירים להתעלמות מהחשדות. אין גם השלכה ממקרה למקרה: הכישלון בחשיפה או העדר של קשר קונספירטיבי מאחורי רציחתם של ג'ון קנדי ואולוף פלמה אינו אומר דבר לגבי רצח יצחק רבין, לא לכאן ולא לכאן.

ההכחשה הגורפת של קונספירציות כלשהן בשיח "תקין פוליטי" בישראל היא פשע בפני עצמו. ההכחשה הזו, עד כדי איסור בלתי-כתוב לעסוק בנושאים האלה, יוצרת אווירה ציבורית, שבה כל מעשה קונספירטיבי על ידי אנשי האליטות השולטות הופך להיות ישים בקלות, כמעט ללא סכנת חשיפה.

לצורך הדיון הזה, אין זה משנה האם הטיעונים לקונספירציה מאחורי רצח רבין נכונים או אינם נכונים, הדחייה הגורפת על הסף של הטיעונים האלה, הסרוב לדון בהם לגופו של עניין והפסילה הגורפת של הטוענים, כאילו לא היו ראויים לדו-שיח – סוללת את הדרך למעשה כזה בעתיד.

אפילו אם הגרסה הרשמית של רצח יצחק רבין היא היחידה הנכונה וכל שאר הגרסאות אינן נכונות, בגלל אווירת ההכחשה הגורפת וחוסר נכונות להתמודד עם הטיעונים באופן פרטני, עוד עלול בעתיד לפול ראש ממשלה או איש פוליטי אחר קורבן לרצח קונספירטיבי והישראלי המתורגל יפהק לו אל נוכח חושפי האמיתות הטורדנים: "כן, שמענו כבר פעם אחת, עזבו אותנו מהשטויות..."

אין יותר "קשר לביצוע פשע"

יהושע אליצור, תושב הישוב איתמר שבשומרון, עמד לדין בגלל הירי לעבר רכב ערבי. אליצור חסם את דרכו של הרכב, שעקף מחסום צה"ל, חשש מדריסה על ידי נהג הרכב, ירה ופצע אותו ביד. הרכב המשיך בנסיעה ואליצור מיד טלפן לצבא ודיווח על מה שהתרחש. כעבור כ-40 דקות, למחסום צה"ל הנמצא במרחק של 2.5 ק"מ בלבד ממקום האירוע, הגיע אותו הרכב, נהוג בידי חבריו של הנהג, כאשר לו עצמו כבר יש פצע קטלני בגופו.

אינני יודע, ייתכן ועל פי החוק יהושע אליצור לא היה אמור לנסות לעזור לצה"ל ולחסום את הכביש בפני הרכב עוקף המחסום והוא אשם בסיטואציה שנוצרה. לו היה מקטין ראש,

היה יוצא בסדר עם החוק. עדיין, בין מה שהתרחש לבין ההרשעה בהריגה המרחק הוא עצום.

הפיסיקאי נחום שחף הוכיח על ידי בדיקה גיאומטרית פשוטה, שאותה אנשי הפרקליטות היו חייבים לבצע בעצמם לולא מעלו בתפקידם, שהקליע של אליצור לא יכול היה לחדור לגופו של המנוח. מרווח הזמן של 40 דקות, שלקח לחבריו להסיע אותו למחסום צה"ל לקבלת עזרה הוא בלתי סביר ומצביע על כך, שמשהו התרחש באמצע.

אנחנו מוצבים מול חברה הנשלטת על ידי רשות טרוריסטית-מאפיוזית, שבה מעשי הזיוף והפברוק נגד מדינת ישראל, חייליה ואזרחיה הוא מעשה של יומיום. כאשר על פי התעמולה היומיומית, צה"ל כביכול יורה על אזרחים פגזי אורניום ומפזר סוכריות מורעלות, כאשר סרטונים מבוימים של אונס ורצח נערות בידי חיילי צה"ל מוצגים כאירועים אמיתיים, כאשר החברה מתירה חינוך ילדים לחיפוש אחר המוות ומאפשרת אילוץ הנערים והנערות לבצע פיגועי התאבדות – ביחס לחברה הזו, ההשערה, שהנהג הנפגע הועלו מדרגת פצוע לדרגת שאהיד על ידי חבריו – זו השערה סבירה בהחלט.

אלא מה? ההשערה מהסוג הזה ניתנת לסיווג כמעשה "קונספירטיבי", לכן גם התביעה וגם שופט בית המשפט המחוזי בתל-אביב דוד רוזן, פסלו אותה על הסף כבלתי אפשרית. השופט רוזן האשים את נחום שחף ב"אמונה בקונספירציות" והרשיע את אליצור בהריגה. אך מה בנוגע לדיני ראיות? מה עם הנוסחות הפיסיקליות והמתמטיות של נחום שחף? מבחינתו של השופט הלז הן פשוט אינן קיימות, כמו שג'רפה הניצבת מול עיניו של חלמאי אינה קיימת: אין חיה כזאת, נקודה.

הייתכן, שחוליית מחבלים גם שלחה את אחד מחבריה אל הבתולות בגן-עדן וגם העידה בבית משפט נגד מתנחל חף מפשע? "זה לא יכול להיות כי זה לא יכול להיות אף פעם" – במלים האלה, כבר לפני למעלה ממאה שנים, לעג הסופר הרוסי אנטון צ'כוב לשיטת הטיעון הזו, המקובלת היום בפסיקתו של דוד "השופט" רוזן כפרקטיקה משפטית מקובלת.

כלומר, על פי התקדים המשפטי הנ"ל, אם ישנו חשד, ששני אנשים רקמו מזימה לביים תאונה על מנת לרמות את חברת הביטוח – החשד חייב להיפסל על הסף, החשודים יצאו זכאים אוטומטית וחברת הביטוח תשלם כמו טאטאלע. אין יותר קשר לביצוע פשע, זו סתם "אמונה בקונספירציה" הלא ראויה לעיון.

שום נאשם לא יוכל לטעון להגנתו, שעבריינים אחרים ביצעו את הפשע וסידרו את הראיות בצורה המטילה בו את האשם. שום פקיד בכיר או ראש מועצה לא יעמוד יותר לדין בעבירת שוחד או ניצול שררה לרעה, כי הקונספירציות הרי פסו מן העולם...

ברכת הדרך ליהושע אליצור

יהושע אליצור, גר צדק, שנולד גרמני וקשר את גורלו בגורל העם היהודי בקשר ההדוק האפשרי ביותר, בחר בבררה היחידה, שנותרה לו: הוא נמלט, ייתכן ונמלט מן הארץ. אינני מכיר אותו אישית ואינני יודע היכן הוא כעת ואיך והוא מתכנן להמשיך את חייו, האם ישאר יהודי או לאו, האם תדרוך כף רגלו עוד אי-פעם על אדמת הארץ או לאו – אך בכל אשר יפנה, אני מאחל לו שיצליח לשקם את חייו מהחוויה הפוסט-ציונית המזעזעת, שעברה עליו ושלא ייפגע יותר לעולם מהשופטים הפוסקים את פסיקותיהם לא על פי הראיות, החוק והמציאות החברתית אלא על פי רשימת המלים האסורות והמותרות לשימושם, המורכבת על ידי קומץ עיתונאי צמרת ופוליטיקאים.

[ב] סבירות הקונספירציה

מאחורי לי הרווי אוסוולד לא נמצאה מחתרת, אולי משום ערימת הגופות, שקברה תחתיה את המידע החסר * ישנו איש הטוען כבר עשר שנים: "אני יריתי בו, אני הרגתי אותו", אבל הממצאים המראים, שרבין נפגע זמן רב אחרי שעמיר ירה * מה הסבירות המתמטית, שרצח רבין התרחש אכן כפי שהוצג לנו?

עושה רושם, שאנשים רבים יותר מאמינים באפשרות של מעשים קונספירטיביים מאלה שמוכנים להודות בכך. הניסיונות להעלות לסדר היום את הדיון אודות הסדקים בהרשעתו של יגאל עמיר ואפילו הניסיון שלו עצמו לפנות לערכאות משפטיות, זוכה בתקשורת לתואר "מסע תעמולה מתוזמר היטב", כביכול על ידי מועדון חשאי של אוהדיו. פה ושם צצות ידיעות על כך, שהאסיר המאובטח ביותר במדינה "יוצר קשר עם חוגי הימין הקיצוני"; נתקלתי אפילו בהשערה, שהוא מצליח באמצעות רעייתו להעביר הוראות אופרטיביות למחתרת איך לבצע התנקשות באריאל שרון...

במאמרי הקודם "קונספירציה, המלה האסורה", עמדתי על החובה בחברה מתוקנת, לא לשלול על הסף תיאוריות קונספירטיביות כלשהן, כמובן תוך דרישה להציג ראיות בעלות ערך. תפישת עולם שונה, פוליטית, דתית או תרבותית, אינה יכולה להיחשב כנימוק משכנע לאשמתו של היריב הפוליטי בכל החטאים העולים בדמיון.

מי רצח את דורותי קילגלן?

הרצח של ג'ון קנדי מגרה את דמיונם של מפצחי החידות ומחפשי האמיתות כבר 42 שנים, אבל במחוזותינו הוא משמש לעתים קרובות תרוץ אולטימטיבי, שלא לומר כלי לדחיית השאלות המטרידות: גם באמריקה חיפשו כל מיני קונספירציות והוועדה לא מצאה כלום. הוועדה ברשותו של השופט העליון וורן אכן קבעה, שאוסוולד פעל לבדו, לא נמצאה מאחוריו מחתרת כלשהי. היא אכן לא נמצאה, אולי לא משום שלא עמדה בפני הוועדה אלא ערימת גופות, שקברה מתחתיה את המידע החסר.

דורותי קילגלן הייתה עיתונאית מפורסמת המתמחה בגילוי סודות. במשך שנות הקריירה העיתונאית שלה היא גילתה ידיעות רכילותיות רבות על ידועני אמריקה, התור שלה נקרא על ידי מיליונים. עם הזמן היא עברה לשערוריות פוליטיות, היא הייתה הראשונה, שפרסמה על שיתוף הפעולה של CIA עם המאפיה בניסיון לחסל את פידל קסטרו.

תחת לחץ של גורם לא ידוע היא פרסמה על הקשרים הסודיים בין מרלין מונרו והאחים קנדי, למחרת מונרו נמצאה מתה. קילגלן הרגישה, שמישהו ניצל אותה על מנת להפנות אשמת הרצח כלפי רוברט קנדי.

רוצחו של אוסוולד ג'ק רובי החליף בין שתי גרסאות שונות לגבי מניעיו לרצח, בין הרצון להגן על ז'קלין קנדי בפני הצורך לעמוד מול אוסוולד במשפט לבין חישכון זמני. לאחר שאף אחת מהגרסאות לא סייעה לו במשפט, קיימות עדויות מהימנות, שבשלב מסוים הוא עמד בפני גילוי האמת. כנראה זה מה שהוא עשה בשמונה דקות השיחה בארבע עיניים, עם דורותי. זו המשיכה בחקירה והבטיחה לחבריה, שהיא עומדת לגלות בקרוב את האמת על רצח קנדי.

עד אז שני חבריה למקצוע מתו מוות פתאומי ובלתי טבעי לאחר שביקרו אצל ג'ק רובי ועמלו על פתרון התעלומה. קילגלן סברה, ששמירת טיוטת המאמר אצל חברתה תגן עליה, אך זמן קצר לאחר מכן נמצאה מתה בביתה, הסימנים הצביעו על רצח מבויס כתאונת אלכוהול-תרופות. חברתה מתה יומיים לאחר מכן, הטיטה נעלמה. גורל דומה ארב לעשרות אנשים.

מקורות מעניינת למי שמתקשה לעמוד בפני המציאות, שהרי לו אוסוולד פעל לבדו ומיזמתו, למה לטרור קשה להעלים את כל מי שהתקרב מדי אל הסודות האפלים? זו סתירה, שלא יושבה מעולם.

10 שנים ללא תשובות

בכמה מקרי רצח בנשק חם השאלות על מיקום הפגיעה בגוף הקורבן ושעת הפגיעה נשארות פתוחות לאחר ההרשעה? מערכת המשפט של צפון קוריאנה אולי לא ממש מוטרדת מהשאלה הזו והציבור הצפון קוריאני בוודאי לא יכול להגות בה. במדינת ישראל הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון, ככה מספרים לנו, האזרח מאמין שהמצב שונה.

הצוות הרפואי שטיפל ברבין מיד עם הגעתו לבית החולים מסר, שרבין נפגע משלושה כדורים, בחזה, בבטן ובעמוד השדרה. רק בשלב מאוחר יותר, הופיע הדו"ח הפתולוגי של יהודה היס, האיש שהוקע על ידי וועדת סגלסון, כמי שהעיד שקר בבית המשפט וכמי שקיצץ חלקי גופות ללא רשות המשפחות.

הדו"ח של יהודה היס סידר את הממצאים הרפואיים על פי טווח הירי ומספר היריות, שנשמעו בכיכר: שני קליעים, אחד בגב עליון ואחד בגב תחתון. בסרט "תיק לא סגור" טען אחד הרופאים מהצוות המטפל, שהיו שתי פגיעות בגב התחתון.

באותו סרט מונה אחד הרופאים את שלבי הטיפול הראשוני, ביניהם הוא מבטא את המלה "הפשטה". "לא מפשיטים נפגע במצב כזה" – העיר ברגע הזה של הסרט נתן גפן, שהקדיש חקירה רבה בצדדים הרפואיים של הפרשה, "גוזרים את הבגדים במספריים, כדי לא לטלטל אותו. איך המקטורן של רבין נשאר שלם?"

על פי דו"חות המשטרה, יגאל עמיר ירה ברבין ונעצר בשעה 21:30. על פי הדו"חות הרפואיים, רבין נורה קרוב ל-21:50, וועדת שמגר קבעה את השעה הזו כשעת הפגיעה. תעלומת הדקות האבודות עד היום משוועת לפתרונה.

בדיון שלאחר שידור הסרט "תיק לא סגור" טען הבמאי נפתלי גליקסברג, שהשעון על ידו של השוטר בתצלום המעצר מראה 21:53 – זה פשוט לא נכון. גליקסברג סיפר, שלקח לו 6 שבועות לאתר את התצלום, היכן הוא חיפש אותו?

נחום שחף שלף את התצלום מהמחשב תוך 6 שניות. אי-אפשר לטעות במראה עיניים: בתצלום, שצולם כדקה לאחר תפיסתו של עמיר, השעון על ידו של אחד השוטרים, האוחזים ביגאל עמיר מראה את השעה 21:31. האם התצלום זויף על ידי מישהו? ככל הנראה לא, כי השעה בתצלום תואמת את הדו"חות המשטרתיים, ונפתלי גליקסברג לא הציג בתוכנית שום

תצלום אלטרנטיבי. מן הסתם אפילו נפתלי, שמכיר את המערכת, ידע שבדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון, המקום שבו ראש ממשלה נרצח תוך העלמת ראיות או חלילה פברוק ראיות, לא ניתן ללכת עם האמת הקשה עד הסוף.

חידה לא קטנה טמונה גם בצורת השינוע של רבין לבית החולים: הוא יצא מהכיכר ברכב השרד, אך על פי הדו"חות של בית החולים, הובא לשם באמבולנס. לא מובן, מדוע הנהג של רכב השרד מתעקש לטעון, שהוא היה זה, שהביא את רבין לבית החולים וכך דיווח גם לוועדת שמגר. לכאורה, אין שום דבר חריג בהעברת הפצוע לאמבולנס לתחילת הטיפול, מה הסוד בזה, למה להסתיר את הפרטים ולא לראיין את צוות האמבולנס?

הודאת הנאשם - מלכת הראיות והיא צולעת

כולנו מכירים את הודאתו של יגאל עמיר, שנמסרה בעקשנות פעם אחרי פעם, שהוא הגיע למקום מצויד באקדח במטרה לפגוע ברבין, התקרב, שלף וירה. אבל, על פי ועדת שמגר המסתמכת על הדו"חות הרפואיים, רבין נפגע כ-18 דקות מאוחר יותר, כאשר רבין לא היה בכיכר ועמיר היה עצור בידי המשטרה. בשפה המשפטית הדבר מכונה אליבי; ההודאה של עמיר מפסיקה להיות ראייה מרשיעה ומתחילה להיות נושא לחקירה.

ישנו איש הטוען כבר עשר שנים: "אני יריתי בו, אני הרגתי אותו", אבל אנחנו לא יכולים להתעלם מהעובדה, שטענתו זו של יגאל עמיר אינה מתיישבת עם הממצאים המראים, שרבין נפגע זמן רב אחרי שעמיר ירה. ככל הנראה אין זה מצב אופייני לחקירות הרצח, אבל אנחנו כאן איננו מתמודדים עם רצח "אופייני".

לאחרונה, לאחר שעמיר שמע על ממצאי החקירה של נחום שחף, נפער הסדק הראשון בביטחונו של עמיר והוא מבקש משפט חוזר.

שאלת הסבירות

מהי הסבירות המתמטית, ששעונו של השוטר הנמצא בתפקיד אבטחה, מפגר בכ-20 דקות ובדיוק כך מפגרים שני השעונים של שני השוטרים הנוספים, שרשמו את דו"ח המעצר? מה הסבירות המתמטית, שהרופאים בחדר הטראומה, האמונים בתיעוד מדויק של הפעולות הרפואיות, מתבלבלים? ולא מדובר בנושא זניח, אלא בנוגע למהות הפגיעות באדם, שהרגע הם ניסו להציל את חייו!

המשפט השחוק "כל אחד יכול לטעות" אינו יכול לשחק כאן תפקיד: הרי מדובר באנשים המבצעים פעולות, שהן לב לבו של המקצוע. עבודת המשטרה בהתמודדות עם פושעים מסוכנים ומעצרים, עבודת הרופאים בזיהוי הפגיעות וביצוע כל הנדרש על מנת להציל חיים. אלה ואלה אמורים לדעת לטפל במצב משברי.

יש טעות ויש טעות. במצב משברי, אצל בעל מקצוע החושים מתחדדים ותשומת לבו מרוכזת במשבר שפוקד אותו; כעת הוא מבצע את תפקידו, עם ייסורי נפשו הוא יתמודד אחר כך. אם היו אחד או שניים, שנכנסו להיסטריה, ניתן היה לקבל את זה בהבנה, אך אם כה רבים מהאנשים האלה, נכשלים ברגע הקריטי במה שהם אמונים לעשות הכי טוב, הבעיות שלנו במדינה כנראה עוד יותר קשות מכפי שחשבנו.

צבר הטעויות הרב ברצח רבין שובר כל חוק סטטיסטי. השוטרים אפשרו את השארתו של יגאל בשטח הסטרילי, התבלבלו ברישום שעת המעצר, השעון איבד 18 דקות בתוך רצף האירועים, רוני קמפלר צילם חצי שעה לערך במקום חשוך חסר עניין ביחס לאירועים שהתרחשו על הבמה, מאבטחי השב"כ לא הגנו על רבין כנדרש מהם, רבין לא פונה באמבולנס, שעמד בסמוך לרכבו של רבין והנהג טייל אי-שם ברחובות תל-אביב משך 21 דקות, כאשר לוועדת שמגר הוא דיווח, שהגיע בתוך 2 דקות, ישנן סתירות בין העדויות באיזה רכב רבין הובא לבית החולים, הרופאים טלטלו את רבין שותת הדם על מנת להציל את הז'אקט והחולצה, אותם הרופאים טעו היכן היו הפגיעות ונזכרו רק מאוחר יותר, הפתולוג יהודה היס לא ביצע את הניתוח, כפי שהוא עצמו מלמד את תלמידיו...

לאחר מכן אנחנו מגיעים לטעויות של שני צוותי החקירה, של המשטרה ושל השב"כ, התביעה המתעלמת מכל דבר, שאינו תואם את תבנית האישום, ועדת חקירה בראשותו של מי שהיה נשיא בית המשפט העליון מזניחה שאלות קשות ושלשה שופטים של בית המשפט המחוזי, שסתם בגלל טעות תמימה לא רואים את החורים בראיות...

אם אנחנו נעשה אומדן ההסתברויות שכל אחד מהגורמים האלה עשה את טעותו בתמימות גמורה, כי "כל אחד יכול לטעות" ונכפיל את ההסתברויות אלו באלו, נקבל את מידת הסבירות של ההתרחשות, כפי שהיא הוצגה לנו עם הכיתוב "האמת המשפטית והמוחלטת על רצח רבין".

אפשר להעריך בביטחון, שהסבירות הזו תהיה קטנה בהרבה מטעות בבדיקת DNA אף מהסבירות, שדורותי קילגלן וחבריה לגורל המר נרצחו סתם במקרה ללא כל קשר לחקירת רצח קנדי.

קונספירציה והסתה [ג]

בחברות, שבהן החירויות הדמוקרטיות מדוכאות, תופעת הרצח הפוליטי הוא מעשה יומיומי; לעומת זאת, במדינות, שצברו ניסיון דמוקרטי משמעותי, הרצח הפוליטי לאורך חמשת העשורים האחרונים היה נדיר וחריג * כמה שירי שלום הוכתמו בדמו של רבין?

השאלה שלהלן לא נולדה לאחר רצח רבין, היא תמיד הייתה קיימת, אך עוצמתה הוגברה לאין שיעור במהלך מסע השטנה, שנפתח כבר בליל הרצח ונמשך עד היום. השאלה היא: עד כמה המדינה מוכרחה לפגוע בחופש הביטוי למען מניעת אלימות פוליטית? דוברים שונים, מאלה המחשיבים את עצמם לנאורים, מציעים קריטריונים שונים לקביעת המידה "המותרת" של סתימת הפיות, כולם מתבססים על ההנחה הבלתי-מוכחת, שהגבלת חופש הביטוי והאלימות הפוליטית מהוות ביחד מעין מילוי של כלי קיבול אחד. דהיינו, פחות הגבלות – יותר אלימות, יותר הגבלות – רמת האלימות יורדת. הניסיון דווקא מלמד אחרת: במדינות רבות בעולם, שבהן השלטון סותם פיות לאזרחים, תופעת הרצח הפוליטי הוא מעשה יומיומי. המשטר המדכא מחסל את החשודים בחוסר נאמנות ומוליד שאיפה להתנגד לו באמצעים אלימים. לעומת זאת, במדינות, שצברו ניסיון דמוקרטי משמעותי, הרצח הפוליטי לאורך חמשת העשורים האחרונים היה נדיר וחריג.

"להסתה פנים רבות"

לאחר הניצחון הדחוק ב-92' לא יכלה "העבודה" לסבול כל רמז לביקורת מצד האופוזיציה. הביקורת הזכירה להם, שהעם ברובו לא פנה שמאלה לעבר הנוסחה השטחים-תמורתית, העם נשאר בעמדותיו, הוא רק העניש זמנית את הליכוד ומפלגות הימין האחרות בגין התנהלותם השלומיאלית.

מאז ועד היום השתרש המנהג של השמאל לא לענות ישירות לאף אחת מהטיעונים של הימין אלא להסיט את הדיון לעבר השאלה, האם דבריו כלשהם של דובר ימין מסוים מצדיקים או לא מצדיקים העמדה לדין בגין "הסתה"...

אדיר זיק ז"ל, הכתב המפורסם של "ערוץ-7" כינה את רבין "בוגד" ושטח בפני מאזיניו את נימוקיו לכך. שום אי-הסכמה עם ההגדרה של אדיר זיק או עם הנימוקים, שהוא הציג, או אפילו ראיית דבריו כחריגה רחוקה מן הטעם הטוב אינן מצדיקות את העליהום של השמאל, שטפל בו את "ההסתה לרצח".

העיתון המהוגן של בריטניה "טיימס" כתב בזמנו על ווינסטון צ'רצ'יל: "מחרחר מלחמה ראוי לתלייה". אמנון שחק כינה את נתניהו "מסוכן לישראל". בזמן מלחמת לבנון, צולמו שולמית אלוני ובני טיומקין עומדים ליד כרזות ענק המגדירות את בגין ושרון "רוצחים".

כל אזרח במדינה באיזשהו שלב בחיים עלול להגיע למסקנה, שראש ממשלה זה או אחר הינו פושע, בוגד, רוצח, גנב, לוקח שוחד וכו'. גם כאשר הדברים צורמים לאוזן ומקוממים, הדמוקרטיה לא יכולה להתקיים בחדרה, שמא דברי הביקורת יגרמו לטיפש מסוגו של יונה אברושמי להתערב בוויכוח עם רימון ביד.

אנשי השמאל הפגינו נגד הרצאותיו של הפרופסור הילל ויס בגין הערעור בבג"ץ נגד ממשלת רבין. זו הייתה תביעה מנומקת הכוללת רשימת סעיפי החוק, שעליהם עברה הממשלה, על פי דעתו של הפרופסור. כצפוי, התביעה נדחתה והוא עצמו צורף למסדר "המסיתים". יחד איתו צורף משה קצב, שבהיותו ח"כ בתקופת אוסלו העיז לא לחסוך את שבטו ממעשי רבין.

בין האירועים, שהתרחשו בימים הראשונים לאחר הרצח, נחרט בזיכרוני שידור בערוץ 1 של הקלטת מחדר החקירות, בה יגאל עמיר עונה לשאלת החוקרים האם הוא המציא את סיפור הקריאות "סרק, סרק". הוא עונה בחוסר רצון בולט "כן...". אזכור הקריאה "סרק, סרק" נחשב בתקופה זו "הסתה", למרות שלא רבין ואנשי משטרה רבים שמעו את הקריאה. הקלטת מחדר החקירות לא שודרה יותר והשאלות המובנות מעליהן נותרו ללא מענה.

כשהשמאל הפוליטי מצא עצמו מול בנימין נתניהו בתפקיד ראש הממשלה, ההשתוללות הגיעה לשיא. "האם דבריו של נתניהו נגד ברק הם הסתה?" היו פונים מנחי תוכנית אקטואליה רדיופונית לח"כ ידוע מהשמאל. "בוודאי, שזו הסתה!", לא החמיץ הח"כ את ההזדמנות – "מה זאת אומרת, דבריו של אהוד ברק לא נכונים? האם אהוד ברק לא רוצה בטובתה של ישראל? מה זה אומר, שהוא בוגד???"

בין קטעי העיתונות הישנים נשמר אצלי גזיר מ"כל העיר" הירושלמי המבקר מאמר מירחון "נתיב", הדין בגורלם המר של ההומוסקסואלים בגרמניה תחת המשטר הנאצי. הביקורת מתחילה במלים "להסתה פנים רבות".

מי שמכיר את אופיים של המשטרים הרודניים, יזהה כאן את המסרים הבולשביקיים המובהקים הקוראים לערנות מוגברת, כי כל מי שלא איתנו – הוא נגדנו, האויב נמצא בכל פינה, הוא ערמומי ואכזר, יש לו פנים רבות, על כל חשד יש לדווח...

לקראת העשור לרצח רבין הכינו העיתונים סקירות האירועים הישנים, בל הזמן ימחק אותם מזיכרונו. "וולאה!חדשות" צירף לרשימת "ההסתה" אף את הנאום של הרב שך משנת '90 המאשים את אנשי הקיבוצים בהתרחקות מיהדות ואכילת חזירים ושפנים. לא היה

במילותיו דבר, שהקיבוצניקים לא אומרים על עצמם בגאווה, אבל הרב שך לא הסכים לתמוך ב"תרגיל המסריח" (המינוח מאת רבין) של שמעון פרס ואם סירוב התמיכה במהלכיו של פרס אינו הסתה – אז מה כן?

כמובן, מיד צץ רבין במדי 0.0.0. בכיכר ציון, ללא אזכור מקור התמונה והעובדה, שהיא שוכפלה על נייר A4, העותק המוגדל היחיד נמסר על ידי אבישי רביב לניצן חן. סיפור התמונה, שראשי הליכוד כביכול ראו מהמרפסת, מזכיר את הקונספירציה העיתונאית נגד נתניהו, שביצע אלישע שפיגלמן מערוץ 1: בצילומים של נתניהו המגיע לברך את אוהדי בית"ר שולב בעריכה פסקול הכולל קריאות "מוות לערבים", שיצרו את הרושם, שהקריאות נשמעו במקום עמידתו של מנהיג הימין.

למעשה, כל רשימות "הסתה לרצח", שהשמאל הפוליטי מרכיב בדבקות, כוללות בעיקר שלושה אפיונים עיקריים: א. דברי ביקורת חוקית של הימין נגד השמאל; ב. פרובוקציות מטעם השב"כ ופברוקים למיניהם; ג. קריאות אינפאנטיליות של משולהבי הפגנות, "המסיתים" בעיקר את עצמם.

המאבק הצדקני נגד "ההסתה" אינו תורם מאומה למאבק אמיתי נגד האלימות. מטרתו – לדכא התנגדות פוליטית, לטשטש ולערפל את טיעוני הביקורת, לפלס דרך לקדמת הבמה לטיעונים בעד "שטחים-תמורת" והמשך שלטונו הבלעדי של השמאל הפוליטי – מטרת קשות להשגה בתנאים של סיעור מוחות חופשי בחברה הישראלית.

התכונות האינטראקטיביות של האינטרנט מאפשרות לגלות, שהחינוך הבולשביוקי נקלט לא רע. למאמר שלי המטיל ספק בטענה, שהימין מחזיק בבלעדיות למעשי האלימות במדינה והמציע להחליף את שיטת המהלומות לסיעור מוחות תבוני בין ימין לשמאל, באחד האתרים, בהם פורסם המאמר, הגיעה התגובה הבאה:

"הכתבה שלך היא פשוט פשע! האם אתה טוען, שהשמאל רוצח? ומה... בגלל שהוא רוצח אז גם בטח צריך להתנהג אליו כמו רוצח, כלומר להשמיד אותו??? זוהי הסתה! אנשים כמו בועז מושקוביץ צריכים לשבת בכלא. מה שאתה, וכל מיני אנשים כמוך עושים למדינה שלנו זה בלתי נסלח! הימין במדינה הזאת עבר כל גבול, אתה ואנשים כמוך, רק יודעים איך להרוג ולהסית לרצח, בגלל הכתבה שלך רק שתדע, לדעתי יבוא גם נתן זאדה 2. זאת הסתה לשמה. להגיד ככה שהשמאל הוא אלים! ותחשוב מה יקרה אם איזה ילד קטן יקרא את הכתבה שלך וירצח מישהו! אני אומר לך... אנשים כמוך צריך לשים במעצר מינהלי! אתה פושע!"

תפאורת הרצח

בשנת '94 עוד פיזרו מנהיגי "העבודה" לכל עבר חיוכים נינוחים. יצחק רבין הביע סיפוק מכך, שפיגועי הטרור מתרחשים רק מעבר לקו הירוק ולעג לאופוזיציה. שמעון פרס התרברב: "הליכוד הפחיד אותנו, שיהיו קטיושות מעזה, הינה כבר מלאה שנה לתהליך אוסלו ואין שום קטיושות..."

לעומת זאת, בשנת '95 החיים בישראל כבר התנהלו אל נוכח תמונות האוטובוסים המפוצצים ומוחו של הציבור אט-אט החל להשתחרר מערפילי האופיום האוסלואידי. התבוסה הוודאית בבחירות המתקרבות קלקלה את שמחת השלטון של מנהיגי "העבודה" ובניסיון להרים את המכנסיים הנופלים, נקטו הם בצעד נדיר: עצרת המונים של תמיכה בממשלה. אם באמת מישהו היה מתכנן רצח תעמולתי, הוא לא היה יכול להמציא תפאורה מוצלחת יותר, קולעת נמוך עוד יותר אל הטעם ההמוני של צרכני הסיסמאות: עצרת חגיגית למען "השלום", המנהיג-החייל קורא נאום חוצב להבות ("כל סדק... לתת תקווה..."), לראשונה בחייו שר על הבמה ונורה למוות למרגלותיה על ידי האיש המתאים ביותר לתפקיד: דתי, מקורב למתנחלים אך לא מתנחל (כך ניתן לטפול עלילת דם לציבור רחב יותר), סטודנט למשפטים בעל דעות דתיות-לאומיות חזקות – כאילו האנרכיסטים של "נארודאניה ואוליה" קמו לתחייה. אם היה זה בסרט הוליוודי, התסריט הקיטשי היה גורם לנו לעקם את האף, ברם זה היה בחדשות...

ואז – כמו התגשמות החלום! נמצא הפרט החסר האחרון להשלמת המיזג: דף המלים של "שיר השלום" נשלף מכיס מקטורנו של יצחק רבין, מגואל בדם ומחורר בחור כניסת הקליע הקטלני בדיוק במקום הנכון מבחינה פוטוגנית. תצלום הדף שצולם מעל קיברו של רבין התפרסם בשער "מעריב" והופץ לכל נערי הנרות במדינה.

רגע אחד... הדף היה מקופל לארבע – למה יש רק חור אחד? איזה קליע עובר ארבע שכבות נייר ומשאיר חור בשכבה אחת בלבד? על פי הדו"ח הפתולוגי, רבין נורה בגב ולא היה חור יציאה – איזה קליע חורר את הדף? איך הגיע הדם לדף המקופל בכיס המקטורן? הפיזיקאי נחום שחף, שלא היה מוכן לקבל בקלות יתרה ניסים ונפלאות המתקיימים להם בנפרד מחוקי הטבע, הגיע לגנזך המדינה ביחד עם הצוות של ג"י בושינסקי מהתוכנית "60 דקות" על מנת לעיין בדף המפורסם. מנהל הגנזך התבקש על ידי דליה רבין לסייע. יש לציין, שדליה רבין בקשה לסייע לאחר שהוצג בפניה שיר השלום המזויף, יחד עם מספר ממצאים, המוכיחים לכאורה ירי מקדימה ולא מאחור, כפי שהיה טעם לצפות בירי אל גבו של רבין. הסתבר, שהדף עם המלים של "שיר השלום" השמור בגנזך, נושא כתם דם דומה מאד לזה, שהופיע ב"מעריב", אך סימן חור הקליע המסתורי נעלם ממנו כמעשה קסם נוסף בתוך שרשרת הניסים והנפלאות סביב השיר הרווי לכאורה בדמו של הנרצח.

איך קרה, שקיבלנו שני דפים כמעט זהים של "שיר השלום"? האם צלמי "מעריב" זייפו את החור? הם סתרו אפשרות זאת תוך הצגת סדרת תצלומים מקוריים. האם הדף שנשמר בגנזך זויף? האם זויף אחרי שהגיע לשם או לפני-כן ועל ידי מי? האם הדף מרוח בדם אמיתי והיכן בדיקת DNA המוכיחה זאת?

ריבוי הדפים כשלעצמו אינו מהווה אליבי ליגאל עמיר, אבל הוא מהווה כתב אישום נגד אלה הסוחטים ממותו של רבין כל טיפת שמלאך תעמולתי. ריבוי הדפים, כמו חורי שיר השלום הפלאיים הבאים והולכים מאליהם, מוכיחים שלמי שרצה לחנך את העם מחדש תוך ניצול הירצחו של רבין, אין קווים אדומים.

וראו לשאול כמה זיופים ומעשי קסם נוספים מתקיימים להם בסתר מעיניו הבוחנות של הציבור התמה? האם החורים הבאים והלכים ב"שיר השלום" או והחור השלישי בקדמת חולצתו של רבין הינם סוף פסוק לכזבים או שמא נכוננו לנו הפתעות נוספות?

"למי זה מועיל?"

שאלת התועלת נשאלה בכל חקירת רצח כבר ברומי העתיקה, ראוי שנשאל אותה גם אנחנו. למעשה, דוברים רבים הציעו כבר תשובות מגוונות לשאלה הזו, חלקן היו מעניינות ביותר.

למשל, ח"כ דני יתום נמנה עם אלה הטוענים, שתהליך אוסלו לא נכשל אלא נרצח בקליעיו של יגאל עמיר. דברים דומים השמיעו גם שלמה להט, יזהר סמילנסקי ועוד – שהרי הכל היה מושלם עד הרצח, הטרור מאז הסכם אוסלו נעלם, ערפאת לא היה מעיז לפתוח במלחמה נגד רבין, אבל הנה הגיע הרצח הדתי הימני הארור והשלום נקטל באיבו.

אם היינו יכולים לבקר באופן חופשי את טענות השמאל ללא הגנבת מבט לשבעה כיוונים שונים, שמא מישהו מאזין כדי לדווח למשטרה על ההסתה המתנהלת, היינו יכולים להעיר, שטיעון הפלאים חושף את לב עליבותו של הטיעון למען אוסלו: על פיו, מדינת ישראל נכנסה להרפתקה מדינית עם ארגוני טרור, כשהכל תלוי על בלימת היחסים האישיים בין שני מנהיגים מזדקנים: ערפאת ורבין...

הבעיה כאן קשה עוד יותר. כשדני יתום היה עדיין במדים, הטיל ראש הממשלה אהוד ברק עליו ועל משה יעלון את משימת הבדיקה של הכוונות האמיתיות של ערפאת. כתיבת הדו"ח הסתיימה כבר בתקופת אריאל שרון, תוכנו ומסקנותיו היו: ערפאת מעולם לא התכוון באמת לשלום עם ישראל. ברם, מה שכתב דני יתום האלוף, דני יתום הח"כ לא קרא: לתפישתו אצל ערפאת הכל היה יכול להסתדר, מקור הבעיה אצלנו הישראלים: "רוצח השלום" דתי, ימני, מזרחי. כך נולד הנרטיב המושלם.

היום, לאחר שידור התוכנית בערוץ 2, עולה לנו, שאולי מושלם מדי, אם כי הסרט של נפתלי גליקסברג והדיון שאחריו נגעו רק במעט מהשאלות האמיתיות. תחקירנית ערוץ-2

נורית קידר ראתה את הממצאים של שחף כבר בינואר 2001, ברם בנובמבר 2005 הצוות של ערוץ-2 עדיין התרכז בחור אחד בלבד.

בהתלהמות רבתי שלאחר רצח רבין, אחד הדברים השפויים הבודדים נשמעו דווקא מפיו של בנימין נתניהו: הוא הציע הצבעה של 120 הח"כים בעד ממשלת פרס. "יש להעביר מסר", כך הוא אמר, "ששום דבר במדינת ישראל לא יוכרע באקדחו של מתנקש!" מאז ועד היום אנחנו שומעים את התירוץ האולטימטיבי "הם רצחו את השלום", שמשמעותו המזעזעת היא: הרצח הפוליטי משתלם, אקדח המתנקש יכול להכריע, השיטה עובדת, ניתן לרצוח תהליכים כאלה או אחרים במדינת ישראל, גורלה של ישראל תלוי באדם אחד – חסל אותו ושנה את ההיסטוריה...

תמיד קיימת סכנה, שאדם בודד ישמע משהו, לא ממש יבין את מה ששמע ויזרוק רימון או יסחט את ההדק. אסור לנו בגלל החשש הזה להגביל את הדמוקרטיה, לשם כך אנו משלמים את המשכורות למשטרה והיחידה לאבטחת האישים. ראוי לנו לזכור, שכל חלופה לדמוקרטיה מסוכנת הרבה יותר; הדמוקרטיה, צורת השלטון אותה בחרנו, ובתוכה חופש הביטוי וחופש המחשבה, חייבת לגבור על מסכת השיקולים האחרים.

נניח לרגע, שהגרסה הרשמית של רצח רבין, נכונה במלואה; נניח, שקנאי דתי המעודד מדברי ההסתה, הוא זה שהרגו. לו באמת ובתמים רצה השמאל להפיק את הלקח המתאים מרצח כזה, היה פועל ככל יכולתו לניצחון החירויות הדמוקרטיות במדינה ולא להכפפתן לצרכי השלטון של קומץ מנהיגים.

קטן הסיכוי, שאנרכיסט משכיל, שזה הפרופיל העיקרי המספק פושעים פוליטיים, ירצח ראש ממשלה בגלל "הסתה". מה שעלול יותר מכל לשכנע את הרוצח הפוטנציאלי – הרי זה השיעור המאלף בתועלת הרצח הפוליטי, שדני יתום ועמיתיו החרוצים מעבירים לציבור כבר עשר שנים.

[ד] פחד הקונספירציה

מדוע העיתונות, העוסקת בתסקירי עומק ורוחב בכל נושא שיש, נמנעת מסיקור החקירות הלא רשמיות של הרצח? * "הראיה האולטימטיבית" לטובת הגרסה הרשמית – מזויפת * הדבקות בתיאוריות הרצח על ידי יגאל עמיר – מקורה בפחד

"ההוכחה" המוחלטת

מאז שכתבתי את שלושת הפרקים הקודמים של "המבט לקונספירציה" עברה כשנה, הוויכוח סביב חקירת רצח רבין עדיין תקוע בחומת חוסר האזנה, שגולת כותרתה היא "יגאל עמיר הודה ברצח, הנושא סגור".

לעניין הזה התייחסתי בפרק ב', למעשה מדובר בנימוק שאינו נימוק, טענה בלתי רלוונטית לנושא המדובר. כפי שעולה מממצאי החקירה, לא הייתה אפשרות פיזית שקליעיו של יגאל עמיר פגעו ברבין, לכן להודאתו אין תוקף. המשמעות היא, שיש לחדש את חקירת הרצח ובין שאר הנושאים, יש לחקור את יגאל עמיר: מה היה חלקו האמיתי בארוע ומדוע הוא התעקש שהוא הרוצח עד נובמבר 2005, רק אז חזר בו מהודאתו.

באחד האתרים, שבהם פרסמתי את הפרקים הקודמים, הגיעו המבקרים לשיא חדש: "היות ובנימין נתניהו לא חידש את החקירה, זו ההוכחה, שאין ממש בכל התיאוריות שלכם". אמנם, אם נתניהו לא חידש את החקירה, אז גם לא יכול היה לדעת אם יש או אין ממש, אבל לא זו הנקודה החשובה כאן.

נצפית כאן תופעה מדהימה: הציבור בהמוניו משקיע מאמצים בחסימת תנועת המידע אל חושיו, נמנע מהעיסוק בממצאים העובדתיים הקשורים לזמנים ומקומות של הארועים, מתעסק בכל מה שמסביב, רק לא בפרטי הארוע עצמו ומחפש מישהו שיחשוב ויסיק מסקנות במקומו. המשימה האחרונה כל כך חשובה לו, שאותו ציבור מוכן להטיל אותה אפילו על בנימין הכי שנוא נתניהו.

תפישה דומה שררה בתקופת סטלין בקרב אנשי נ.ק.ו.ד., היא נקראה "יחסות ההוכחה" והיו להם אפילו עבודות תיאורטיות בנושא הזה. המשמעות שלה: אין הוכחה מוחלטת על בסיס הראיות, כל הוכחה כזאת היא יחסית, לכן על החוקר להביא את החשוד לידי הודאה באשמה, שהיא ורק היא ההוכחה המוחלטת באשמתו...

מה היה חלקו האמיתי של יגאל עמיר, מי באמת ירה ברבין, האם היה זה מתוכנן או מקרי, מי יזם את הרצח? השאלות רבות והתשובות – רבות מדי. מתגלגלות מספר תיאוריות

שונות, ביניהן אחת הטוענת, שהרצח בוצע ביוזמת שמעון פרס, אחרת טוענת, שהיה זה ארוע מתגלגל ומצביעה על איש אבטחה מסוים כיורה.

לחלק מהטענות אין הוכחות וניכרת בהן פעולה נמרצת של הדמיון ותוספות "בשביל העניין". במיוחד בכל מה שנוגע לשמעון פרס – לא ראיתי עד היום ראיות לביסוס האשמה כזאת נגדו. לפרס היו מספר פליטות פה מוקלטות המוכיחות שהוא יודע שרבין נפגע בחזה, אבל אלא כלל וכלל אינן ראיות, שהוא גם יזם את המעשה.

נכון להיום, ההוכחות הברורות היחידות, שאני מכיר בכל אופן, הן אלה המנתקות בוודאות את ידו של יגאל עמיר מן הקליעים שפגעו ברבין, ללא קשר למה שהוא עצמו אומר על זה, גם אם רבים מדי בציבור אינם יכולים לתחזק את עולמם ללא האמונה בשליח השטן, אשר "רצח את השלום".

את השאלה מי ומדוע הרג את יצחק רבין הייתי מפנה לכמה אנשים שכיכבו ומככבים בכותרות, אבל לא אחתם על אף אחת מהתיאוריות, לפני שאראה הוכחות.

חושב מאד להפריד בין ההדמיון לדברים החשובים ביותר, שידועים בוודאות. ישנן הוכחות חותכות לכך, שרבין לא נפגע בכיכר מלכי ישראל ולכך שהוא הגיע לבית החולים 22 דקות מאוחר יותר עם פצע יריה בחזה (ללא כל קשר לסרטו הרדוד של נפתלי גליקסברג).

בנוסף קיימות ראיות לגבי מספר דברים מוזרים שהתרחשו בבית החולים.

לאחר מכן, זרועות החוק הסתירו את הראיות והשתמשו בכל טריק תעמולתי אפשרי כדי לאלף את הציבור לרתיעה מכל מי שעוסק בנושא. המלים כמו "קונספירציה" ו"הזויים" החלו להתעופף באוויר, כאות המעורר תגובה מותנית.

למה להעיר את אלביס?

לא הייתי מעלה בדעתי, ששאלת מותו או העלמותו של אלביס פרסלי עדיין זכורה לכל כך הרבה אנשים, אלמלא ריבוי הטוקבקיטים המתמקיינים המעלים את אלביס באוב בכל פעם שרצח רבין עולה לדיון ברשת. במקום שאין חשיבה, ישנם תחליפיה הסינטטיים ובמקום שהשכל אינו מעבד מידע, ישנם רפלקסים מותנים. ההערות העוקצניות בסגנון "הם מאמינים שאלביס פרסלי חי" או "אולי אלביס רצח את רבין" מופיעות באותה תגובתיות קבועה, כמו מיצי קיבה אצל כלבי פאבלוב.

התחלתי לקרוא באתרים העוסקים בנושא ומצאתי אותו לא מעניין. מת או חי, אלביס פרסלי כבר לא שר, הראיות עקיפות בלבד, שיעסוק בכך מי שרוצה. יש משהו מעניין יותר: היא התגובה של NASA לתיאוריות הקונספירציה, שנקשרה סביב נחיתת האנשים על הירח, עליה נאמר כי בוימה כביכול על כדור הארץ.

מספר אנשים ניתחו את התצלומים המפורסמים וטענו, שמה שמופיע בהם אינו מתאים לתנאים של הירח. בתגובה, אנשי NASA לא ליגלו עליהם ולא שלחו אותם לחפש את אלביס פרסלי (רק העירו, שקל יותר לטוס לירח מאשר לפברק את הטיסה...)

אנשי NASA ומדענים אחרים נתנו [תשובות לכל הטענות](#), אחת לאחת. התשובות מפורטות, מנומקות ונהירות לכל מי שלמד בבית ספר פיזיקה ברמה סבירה. כך הנושא הזה נסגר והיום רק קומץ אנשים, שכנראה סובלים מעודף זמן פנוי, טוענים עדיין, שלא הייתה נחיתה על הירח. (<http://www.braeunig.us/space/hoax.htm>)

עובדה לא מפתיעה היא, שאין גורם בישראל, שעד היום עשה עבודה דומה בקשר לממצאים המאששים את האליבי של יגאל עמיר. כל אותם העיתונים המפרסמים סקירות מקיפות לקראת כל יום השנה לכל מה שיש, זונחים את הנושא, כאילו לא עמד במרכז חיי המדינה מזה עשור.

השנה עשה "מעריב-nrg" מעשה רע במיוחד – פרסם "כאילו" מאמר סקירה, ישראלולוף במירעו. שמו של המאמר היה "[11 שנים לרצח: הקונספירציה 'חוגגת'](#)" והוא דוגמה להונאת הציבור על ידי התקשורת. (<http://www.nrg.co.il/online/1/ART1/500/626.html>)

שום מאמץ להתעמק בנושא ולהביא אותו לשפיטה אובייקטיבית על ידי הקורא לא ניכר במאמר. הוזכרו שני שמות בלבד ומעט מאד ממצאי החקירות, לא העיקריות השוללות את יתכנות מותו של רבין מקליעיו של יגאל עמיר. זאת לא הייתה סקירה של החקירות שנעשו, אלא פרסום שטחי, כאילו לשם איזון, כאשר למעשה פורסם רק מה שלדעתנו של העיתון "מותר לציבור לדעת". שלחתי תגובה ברוח זו, היא לא הופיעה באתר ואני לא הופתעתי.

האלמוני בתצלום

התמונה המפורסמת מהסרט של קמפלר הייתה הראיה האחת שבעצם אי-פעם הציגה התקשורת כנגד כל מה שהיא כינתה "תיאוריות הקונספירציה", שבהן היא לא ידעה אלא לזלזל. "לא משנה מה יש לכם לומר, לנו יש את זה", זעקה כותרת ב"ידיעות אחרונות".

התמונה צצה כחודש לאחר הרצח, נדדה מעתון לעתון והלהיטה את השנאה. לאחר התפאורה המושלמת שעל רקעה התרחש כביכול הרצח הזדוני, במה עוד יכלה לחשוך נפשם של אמרגני התעמולה, אם לא בצילום המדהים הזה, של רצח תוך כדי התרחשותו?!

על פי רנה דקארט, היכולת לשאול "האמנם?", היא התכונה המסמלת את החשיבה, שהיא מהות קיומו של האדם. אולי היה זה הרקע המדעי של הפיזיקאי נחום שחף, שגרם לו לשאול "האמנם?" במקום שכול השאר חשבו, שהכל ברור.

דמות האדם היורה בתמונה מטושטשת, אי-אפשר לראות את תווי הפנים, אבל אפשר להגדיל אותה במחשב ולבחון את מה שכן רואים. אפשר למדוד את יחסי האורך בין החלקים השונים של הראש והפנים ולנסות לבדוק מי מופיע בתמונה.

זה מה שעשה שחף ולהלן אחד מהממצאים: אצל יגאל עמיר המקורי המצח ארוך יותר מן האף באופן משמעותי, אצל הדמות בתמונה – היחס הפוך. דמות היורה בתמונה המפורסמת הושתלה, זהו זיוף.

אם הכל היה כל כך ברור ברצח הזה, כפי שטענו מהלילה הראשון – מדוע נזקק מאן דהוא לזיוף כדי לשכנע את הציבור? מי שתל דמות אלמונית במקום שבו, כך כולנו ידענו, היה יגאל עמיר? של מי הדמות הזאת? האם התמונה סופקה לעיתונים כבר אחרי שהיא "טופלה"? איך קרה, שאיש מכל הצלמים, הכתבים והעורכים הוותיקים בתקשורת, שכבר "ראו את הכל" – לא שאל "האומנם"?

רבות השאלות שאין להן תשובה, אבל דבר אחד אנחנו יודעים: הפיענוח הרשמי של הרצח, שנראה הכי ברור ומפוענח במדינה, אינו מבוסס על הוכחות. הראייה המוצקה החשובה ביותר, שתמכה בגרסת השלטון – מפוברקת.

לא חנינה!

בתקופה האחרונה נעשו סקרים בשאלת החנינה ליגאל עמיר. השאלה הזאת היא עצמה פרובוקציה וטשטוש הנושא העיקרי. בשום אופן אין לתת חנינה ליגאל עמיר, מה שדרוש – זה לקיים חקירה ממצה של רצח רבין, תחת פיקוח ציבורי ואולי אפילו תחת השגחה של גורמים נייטראליים מחו"ל; החקירה אשר תביא למשפט חוזר של יגאל עמיר ולהעמדה לדין של האשמים האמיתיים.

הפחד

האנשים הדבקים בגרסה הרשמית של רצח רבין שייכים, לפי דעתי, לחמש קטגוריות (אני לא סופר את הפושעים עצמם).

הראשונים פשוט עצלים מדי מכדי להתעסק בשאלות הקשות. אמרו להם שיגאל עמיר רצח את רבין – זה מספק אותם, לא צריך לבלבל להם את המוח באמצע המשחק. הקטגוריה השנייה, די מעורבת בראשונה, הולכת לפי דעת הרוב. אלה יודעים, שאם כולם אומרים להם שהם שיכורים – אז הם הולכים לישון ואם כולם אומרים ש"להאמין בקונספירציות" זה דבר "הזוי" – הרי זו האמת.

השייכים לקטגוריה השלישית רואים ביגאל עמיר גיבור שביצע מעשה נאצל של גבורה והקרבה ויש להם קושי נפשי לוותר על הדמות הנערצת. לעומתם, הקטגוריה הרביעית רואה ביגאל עמיר את "חוד החנית של הרוע" ואת ההצדקה האולטימטיבית לשנאת המחנה הפוליטי היריב – אלה לא מוכנים לוותר על הדמות שכל כך נעים לתעב.

הקטגוריה החמישית – אלה כל אותם המוני האדם במדינת ישראל, שחשיפת האמת שמאחורי רצח יצחק רבין תפגע בהם ישירות. רק חשבו מה יקרה אם האמת תחשף במלואה?

לאן יוליכו את הבושה כל עורכי הדין במדינה, שלא התערבו בעיוות הדין הנורא שנעשה בפרשת הרצח שכל כך זעזעה את המדינה ולא הושיטו סיוע?

לאן יוליכו את הבושה כל אנשי המשטרה, הפרקליטות, השב"כ ובתי המשפט, שבקרבתם התרחש מעשה שחיתות שאין דומה לו והם לא הזיזו אצבע כדי לחושפו?

לאן יוליכו את הבושה כל אנשי התקשורת, שבמשך שנים כה רבות עסקו בכיסוי האמת ולא בחשיפתה? בארה"ב עיתונאים איבדו את חייהם בניסיון לפענח את רצח קנדי (ראה פרק ב'), אך בישראל רוב העיתונאים בעצמם מוכנים להרוג את כל מי שייגע בסודות האפלים...

לאן יוליכו את הבושה כל הפוליטיקאים, שלא ניצלו את כוחם והשפעתם כדי שהאמת בפרשה תחקר ולא תיקבר?

לאן יוליכו את הבושה כל חבריו של רבין לצבא, כל אלה שהצדיעו ל"מפקד", אך נתקפו פחד פני תווית "ההזוי"; כל אלה, שהחשד, שרוצחיו האמיתיים של "המפקד" מסתובבים חופשי לא גרמה להם לנתק את הישבן מהכורסה?

המוני אדם במדינה מתנגדים לחשיפת האמת בפרשה האומללה הזאת בגלל חשש להרס הקריירה, פגיעה במקורות פרנסה או חורבן השקפותיהם הפוליטיות. בסופו של חשבון, פחדו של האדם בפני הצורך להסתכל בפני האמת ובתוך עצמו ולהודות: רימו אותי ואני טעיתי – גדול מהפחד שעליו יש להתגבר כדי לקום ולהסתער מול אש האויב. הפחד הזה, המשותף לאנשים כה רבים, הוא-הוא האשם העיקרי בכך, שרצח יצחק רבין עד היום איננו מפוענח.

אוקטובר 2005 – נובמבר 2006

מאמרים נוספים:

["על הרשעתו של יגאל עמיר ברצח יצחק רבין: תהיות", ד"ר מיכאל ברונשטיין](http://www.quimka.net/d.php?ct=4924&l=he&c=quimka)

<http://www.quimka.net/d.php?ct=4924&l=he&c=quimka>

["מסתרי הכדור השלישי: היה או לא היה?", ד"ר מיכאל ברונשטיין](http://www.quimka.net/a.php?c=quimka&a=119&rc=quimka)

<http://www.quimka.net/a.php?c=quimka&a=119&rc=quimka>

["מסתרי הכדור הראשון", נתן גפן, ד"ר הדר](http://www.quimka.net/a.php?c=quimka&a=184&rc=quimka)

<http://www.quimka.net/a.php?c=quimka&a=184&rc=quimka>